

NAP για την **ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ** **ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ**

Τα γεγονότα που εκτυλίχθηκαν στο πρόσφατο “συνέδριο” της ΓΣΕΕ αποδεικνύουν την **πλήρη χρεοκοπία του εργοδοτικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού**. Επιβεβαιώνουν την – εδώ και αρκετά χρόνια – εκτίμηση, διατυπωμένη θέση και πρακτική του NAP, για την **ανάγκη νέου εργατικού κινήματος, ταξικής ανασυγκρότησης και χειραφέτησης του**, απέναντι

στη σήψη και αστικοποίηση του συνδικαλιστικού κινήματος, ιδιαίτερα στα ανώτερα όργανά του (ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ, βασικές ομοσπονδίες και εργατικά κέντρα).

Οι νοθείες, η κυνική και θρασύτατη παρουσία των εργοδοτών και των μεγαλοδιευθυντικών στελεχών στα συνδικάτα και στα εργατικά συνέδρια, η κατ’ εξακολούθηση απεργοσπασία, οι κοινωνικές συμμαχίες με τους βιομήχανους, τους τραπεζίτες και τους εφοπλιστές, η προσπάθεια επιβολής του δόγματος “νόμος είναι το δίκιο του επιχειρηματία” μέσα στην εργατική συνείδηση, η καλλιέργεια της μιζέριας και του «δεν μπορούμε να πάρουμε από τα κέρδη» (και γι’ αυτό να περιοριστούμε στα ψίχουλα), δεν ήρθαν ξαφνικά.

Είναι αποτέλεσμα της συστηματικής και με στρατηγικά χαρακτηριστικά προσπάθειας του κράτους, των κυβερνήσεων, του ΣΕΒ και των αστικών πολιτικών κομμάτων να διαμορφώσουν “συνδικαλιστικές ηγεσίες” πλήρως ευθυγραμμισμένες με τα συμφέροντα των αφεντικών, της Ε.Ε., των μνημονιακών αντεργατικών νόμων και των «*αναπτυξιακών μεταρρυθμίσεων*» του κεφαλαίου. Να πνίξουν την εργατική δημοκρατία στα σωματεία, να μετατρέψουν τη ΓΣΕΕ σε Α.Ε. και ινστιτούτο μελετών.

Συνέπεια αυτής της πολιτικής κατεύθυνσης είναι η βία και η νοθεία, που αποκτά μόνιμα χαρακτηριστικά. Δεν είναι μια εξαίρεση ή παρεκτροπή.

Απέναντι στον αστικοποιημένο συνδικαλισμό η **απάντηση δεν είναι ούτε ο “κριτικός ακολουθητισμός”** στις κινητοποιήσεις εκτόνωσης και εκφυλισμού των εργατικών διεκδικήσεων της ΓΣΕΕ (όπως ως τώρα κάνουν ΠΑΜΕ, αλλά και άλλες δυνάμεις όπως το ΜΕΤΑ), ούτε η **αλλαγή των εκλογικών συσχετισμών στα ανώτερα όργανα** και τις διοικήσεις. Τι συσχετισμούς να αλλάξεις σε μια “σημαδεμένη τράπουλα”, σε ένα συνδικαλιστικό μηχανισμό που δεν χωράει τους μαχόμενους εργαζόμενους, το μεγαλύτερο μέρος του δυναμικού των πρωτοβάθμιων σωματείων βάσης, τους ελαστικά εργαζόμενους, τους εργαζόμενους μετανάστες, τα πιο εκμεταλλεζόμενα τμήματα της εργατικής τάξης; Και βεβαίως **δεν αποτελεί διέξοδο η προσφυγή στο κράτος και την αστική δικαιοσύνη** για να διευθετήσει την παραβίαση της “νομιμότητας”.

Απάντηση μπορεί να δώσει μόνο η αυτοτελής συγκρότηση των ταξικών δυνάμεων – από όλες τις τάξεις και τα ρεύματα που θέλουν να συγκρουστούν με το κεφάλαιο και τις κυβερνήσεις – σε διακηρυκτικό πλαίσιο, περιεχόμενο στόχων, αγωνιστικό σχέδιο και οργάνωση. Μέσα από τα πρωτοβάθμια σωματεία, τις επιτροπές αγώνα, τις συνελεύσεις των εργαζόμενων, μέσα στην ίδια την εργατική βάση. Με την δημιουργία ενός **κέντρου αγώνα**, που να μπορεί να οργανώνει πραγματικούς αγώνες και απεργίες, να συντονίζει τις μάχες (ΣΣΕ, απολύσεις, ιδιωτικοποιήσεις κ.α.). Με αιτήματα που θα καλύπτουν τις εργατικές ανάγκες κόντρα στις προτεραιότητες των μνημονίων, του χρέους και την κερδοφορία του κεφαλαίου, κόντρα στην φυλακή του ευρώ και της ΕΕ. Με νέες μορφές συσπείρωσης και αγώνα της εργατικής τάξης, μακριά από τον υποταγμένο συνδικαλισμό, ελεύθερα και ακηδεμόνευτα από κράτος-εργοδοσία. Με κατάργηση του οργανωτικού διαχωρισμού δημόσιου-ιδιωτικού τομέα. Με συνέδρια και αντιπροσώπους εκλεγμένους από τους αγωνιστές και τον κόσμο του μεροκάματου, όχι από διευθυντικά στελέχη και ρουφιάνους της εργοδοσίας. Με συνεχή **λογοδοσία των εκλεγμένων προς τη βάση, με ανακλητότητα και εναλλαγή** και όχι με αναπαραγωγή των αντιδημοκρατικών πρακτικών του υποταγμένου συνδικαλισμού.

Αυτό το δρόμο πρέπει να ακολουθήσουν όλες οι ταξικές δυνάμεις και όχι να περιορίζονται σε καταγγελίες

μόνο στα λόγια και να εξαντλούν την παρέμβαση τους σε παζάρια μηχανισμών και παρατάξεων για τον αριθμό των “νόθων” αντιπροσώπων. Ούτε φυσικά είναι ταξική μια γραμμή που “κάνει φασαρία” απλώς για «να βγάλουν οι εργάτες συμπεράσματα» και να εξαργυρώσουν με την κοινοβουλευτική ψήφο τη δυσαρέσκεια τους στη ΓΣΕΕ των εργοδοτών και μετά τρέχει πίσω από κινητοποιήσεις-μαϊμού που αποφασίζουν οι εργοδοτικές διοικήσεις της! Μάλλον αυτό είναι **πολιτική “ίσων αποστάσεων” και όχι οι ξεκάθαρες τοποθετήσεις των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής αριστεράς**, του Νέου Εργατικού Κινήματος και της ταξικής πτέρυγας.

- **Να μην πραγματοποιηθεί το νόθο συνέδριο της ΓΣΕΕ!**
- **Καμιά ανοχή στον εργοδοτικό, κυβερνητικό συνδικαλισμό!**
- **Με ταξική ενότητα απαντάμε στην ταξική συνεργασία!**

Με πρωτοβουλίες συγκρότησης της εργατικής πολιτικής και της ταξικής δράσης ενώνουμε τον κόσμο της δουλειάς απέναντι στη διάσπαση και τον κατακερματισμό του αστικοποιημένου συνδικαλισμού.

Η εργατική επιτροπή του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση